

Lukács evangéliuma – 19.

Zakeus.

¹Aztán odaért Jerikóba és végigment rajta. ²Élt ott egy Zakeus nevű tehetős ember, a vámosok feje. ³Szerette volna látni Jézust szemtől szemben, de a tömeg miatt nem tudta, mert alacsony termetű volt. ⁴Így hát előrefutott, felmászott egy vadfügefára, hogy láthassa, mert arra kellett elhaladnia. ⁵Amikor Jézus odaért, felnézett és megszólította: „Zakeus, gyere le hamar! Ma a te házában kell megszállnom.” ⁶Erre az gyorsan lemászott, és boldogan fogadta. ⁷Akik ezt látták, méltatlankodva megjegyezték, hogy bűnös emberhez tér be megpihenni. ⁸Zakeus azonban odaállt az Úr elé, és így szólt: „Íme, Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakit valamiben megcsaltam, négyannyit adok helyette.” ⁹Jézus ezt felelte neki: „Ma üdvösség köszöntött erre a házra, hiszen ő is Ábrahám fia. ¹⁰Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.”

Példabeszéd a minákról.

¹¹Mivel már közel jártak Jeruzsálemhez, és azt hitték, hogy az Isten országa hamarosan megvalósul, egy másik példabeszédet is mondott hallgatóinak: ¹²„Egy főember – kezdte – messze földre indult, hogy királyságot szerezzen magának, s aztán visszatérjen. ¹³Magához hívatta tíz szolgáját, adott nekik tíz minát és így szólt hozzájuk: Kamatoztassátok, míg vissza nem térek. ¹⁴Polgártársai gyűlöltek, ezért követséget küldtek utána és tiltakoztak: Nem akarjuk, hogy királyunk legyen. ¹⁵Mégis megszerezte a királyságot és visszatért. Hívatta szolgálait, akiknek a pénzt adta, hogy megtudja, ki hogyan forgatta. ¹⁶Jött az első, s így szólt: Uram, minád tíz minát hozott. ¹⁷Jól van, derék szolga! – felelte neki. – Mivel a kicsiben hű voltál, hatalmad lesz tíz város felett. ¹⁸Jött a második is: Uram – mondta –, minád öt minát jövedelmezett. ¹⁹Ennek ezt válaszolta: Téged öt város fölé rendellek. ²⁰Végül jött a harmadik és így beszélt: Uram, itt a minád! Kendőbe kötöttem és eldugtam, ²¹féltem ugyanis tőled, mert szigorú ember vagy. Fölveszed, amit nem te tettél le, és learatod, amit nem te vetettél. – ²²A magad szájából ítélek meg – mondta neki –, te mihaszna szolga. Tudtad, hogy szigorú ember vagyok. Fölveszem, amit nem én tettem le és learatom, amit nem én vettem. ²³Miért nem adtad hát oda pénzemet a pénzváltóknak, hogy megjövet kamatostul kaptam volna vissza? ²⁴Ezzel a körülállókhoz fordult: Vegyétek el tőle a minát, és adjátok oda annak, aki tíz

minát kapott. ²⁵Azok megjegyezték: Uram, neki már tíz minája van. – ²⁶Mondom nektek, hogy akinek van, az kap, akinek meg nincs, attól azt is elveszik, amije van. ²⁷Ellenségeimet pedig, akik nem akarták, hogy királyuk legyen, vezessétek ide, és öljétek meg a szemem láttára.”

IV. JÉZUS JERUZSÁLEMBEN

Ünnepélyes bevonulás Jeruzsálembe.

²⁸Azután, hogy ezt mondta, folytatta útját Jeruzsálem felé. ²⁹Amikor Betfagé és Betánia közelében ahhoz a hegyhez ért, amelyet az Olajfák hegyének hívnak, elküldte két tanítványát ³⁰ezzel a megbízással: „Menjete el a szemközti faluba. Ahogy odaértek, találtok ott egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember. Oldjátok el és vezessétek ide. ³¹Ha valaki megkérdezné tőletek: Miért oldjátok el? –, így feleljétek: Szüksége van rá az Úrnak.” ³²A két tanítvány elment, s úgy talált mindent, ahogy mondta nekik. ³³Amikor eloldották a szamarat, gazdájuk megkérdezte: „Miért oldjátok el a szamarat?” ³⁴„Szüksége van rá az Úrnak” – válaszolták, ³⁵és elvezették Jézushoz. Aztán ráterítették ruhájukat a szamárcsikóra, és felültették rá Jézust. ³⁶Amikor elvonult, ruhájukat az útra terítették előtte. ³⁷Már közel jártak az Olajfák hegyének lejtőjéhez. Egyszerre a nagy sereg tanítvány hangosan áldani kezdte örömeiben az Istent a sok csodáért, amelynek szemtanúja volt: ³⁸„Áldott az Úr nevében érkező király! – kiáltozták. Békesség a mennyben és dicsőség a magasságban!” ³⁹A tömegből néhány farizeus azt mondta neki: „Mester, hallgattasd el tanítványaidat!” ⁴⁰„Mondom nektek – felelte –, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni.”

Jézus megsiratja Jeruzsálemet.

⁴¹Amikor közelebb érve megpillantotta a várost, megsíratta. ⁴²„Bárcsak te is felismernéd – mondta – legalább ezen a napon, ami békességedre volna. De el van rejtve szemed elől. ⁴³Jönnek napok, amikor sánccal vesz körül ellenséged, bekerít és mindenfelől ostromol. ⁴⁴Eltipornak gyermekeiddel együtt, akik falaid közt élnek, és nem hagynak benned követ kövön, mert nem ismerted fel látogatásod idejét.”

A kereskedők kiűzése a templomból.

⁴⁵Aztán bement a templomba és kiűzte onnan a kereskedőket. ⁴⁶„Írva van – mondta nekik –: házam az imádság háza, ti pedig rablók barlangjává tettétek.” ⁴⁷Ott tanított mindennap a templomban. A főpapok és az írástudók az életére törtek, ⁴⁸de nem tudták, mit tegyenek vele. Mert az egész nép a szavain csüngött.